

Arrest

nr. 174 575 van 13 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat H. CILINGIR en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Iraaks staatsburger van Koerdische origine en moslim van soennitische strekking. U bent afkomstig van het dorp Tarjala nabij de stad Mosul in het Nineva district. Op 06/08/2014 ontvluchtte u samen met uw familie jullie dorp omdat Daesh in aantocht was. De stad Mosul was twee maanden eerder reeds in hun handen gevallen. U trok met uw zus in bij een vriend van uw vader in het stadje Domiz in de provincie Duhok in de Koerdische Autonome Regio in Irak (Kurdistan Region of Iraq, KRI). Tijdens jullie vlucht had u uw familie uit het oog verloren. U heeft sindsdien geen contact meer met hen. Na een jaar besloot u met uw zus naar Europa te vluchten.

U verloor uw zus uit het oog in Bulgarije en heeft sindsdien geen contact meer met haar. U reisde naar België waar u op 25/09/2015 uw asielaanvraag indiende.

B. Motivering

U verklaarde dat u uw dorp Tarjala in de provincie Nineva verliet op 06/08/2014 nadat Daesh oprukte in uw regio en zich klaar maakte om uw dorp aan te vallen. Het CGVS betwist niet dat het mogelijk is dat u en uw familie persoonlijk gevisieerd zouden kunnen worden door Daesh, op basis van jullie Koerdische origine. Het CGVS erkent eveneens dat uit een grondige analyse van de actuele situatie in Irak, blijkt dat er in de provincie Nineva een reëel risico bestaat op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, zoals bedoeld in art. 48/4§2, c) van de Vreemdelingenwet.

In uw geval stellen we vast dat uw risico op vervolging door Daesh in Nineva niet langer op u van toepassing is aangezien u sinds augustus 2014 geruime tijd, een jaar, verbleef in het stadje Domiz nabij Duhok in de Iraaks Koerdische regio. Bij het beoordelen van uw eventuele vrees t.a.v. deze regio blijkt uit uw verklaringen niet dat u Domiz ontvlucht bent, omdat u er een risico liep op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade. U verklaart immers (CGVS II p. 5-9) vooreerst dat u er geen problemen kende met de autoriteiten noch met de lokale bevolking. U verbleef er gedurende een jaar in Domiz gratis bij Ahmed, een vriend van uw vader. Het is er voor iedereen moeilijk om werk te vinden door het conflict en de toestroom van vluchtelingen, en u vond er geen omdat u ook laaggeschoold bent. U hielp Ahmed met zijn handel in fruit maar u weigerde hiervoor betaald te worden. Ahmed bood u geld aan voor eten en kleding maar u aanvaardde het meestal niet omdat u het niet nodig had. U had overigens een gouden gordel ten waarde van 10.000\$. Ahmed kocht dingen voor u als u iets nodig had. U verklaart dat Ahmed heel goed voor u was en goed voor u zorgde maar dat u hem niet ten laste wou zijn. Hij probeerde u te overtuigen om er te blijven, maar u wou dit niet, u voelde zich er niet goed bij om daar in zijn huis te blijven zitten zonder iets te doen en omdat het voor een lange periode zou zijn indien u er bleef. Het was voor u niet comfortabel om in iemands ander huis te zitten, u had er geen vrijheid en u kon niet doen wat u wou, hij was heel goed voor u maar u schaamde zich dat u zolang bij hem moest blijven. Indien Ahmed uw leeftijd had of uw vriend was, zou het gemakkelijker kunnen geweest zijn, maar hij was veel ouder dan u en dit was niet comfortabel voor u, u zou zich bijvoorbeeld schamen om in een short te gaan slapen. Ahmed wou voor u een huurwoning zoeken en de huur betalen maar hij kon er geen vinden omdat er niks beschikbaar was door de vele vluchtelingen. U haalt aldus in uw relaas over uw verblijf in Domiz geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u aangehaalde problemen zijn van sociaaleconomische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn deze problemen het gevolg van enig intentioneel handelen tot vervolging, waardoor er ook geen sprake kan zijn van een risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiare bescherming.

Overigens dient te worden opgemerkt dat toen u nog in Tarjala woonde u er ook geen werk had, dat u soms met uw vader meeding om groenten en fruit te verkopen, dat uw vader u zelfs geld gaf als u hem niet hielp, en dat u er - volgens uw eigen zeggen - gewoon lui was. U verklaart ook dat u niet graag in Tarjala woonde en in het Koerdische gebied wou gaan wonen. U beaamt verder dat uw dagelijks leven in Domiz in wezen niet veel verschil vertoonde met uw dagelijks leven in Tarjala (CGVS I p. 3, 6; CGVS II p. 7, 9). De vaststelling dat u pas Tarjala heeft verlaten omdat Daesh op komst was, toont aan dat uw vergelijkbaar leven in Domiz voor u niet dermate ingrijpend veranderd was en dat het leven in Domiz er voor u ondraaglijk zou zijn.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt verder dat de veiligheidssituatie in de vier noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), nog steeds significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. De Kurdistan Region of Iraq (KRI) kent een zekere mate van stabiliteit, sociale cohesie en efficiënt optredende veiligheidsdiensten. Uit dezelfde informatie blijkt bovendien dat deze regio grotendeels ontsnapt aan het geweld dat anno 2014-2015 in Irak plaatsvindt.

Wat het grondoffensief betreft dat IS sinds juni 2014 in Irak voert, dient opgemerkt te worden dat dit hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De gebieden waar er strijd wordt geleverd tussen de Koerdische peshmerga en de militanten van IS betreffen de zogenaamde betwiste gebieden, waaruit het

Iraakse leger zich in juni 2014 massaal had teruggetrokken en waarover de Koerdische peshmerga, in een tegenoffensief tegen IS (eind 2014- begin 2015), opnieuw de militaire controle hebben verworven.

Deze gebieden behoren niet tot de erkende Koerdische Autonome Regio in Noord-Irak, met name de vier noordelijke provincies onder controle van de Koerdische Regionale Regering. Ook bij het offensief dat IS in augustus 2014 inzette in de betwiste gebieden werd de grens van de Koerdische autonome regio niet overschreden. De aan de gang zijnde gevechten situeren zich aldus uitsluitend in Centraal-Irak. De ISIS-offensieven en peshmerga-tegenoffensieven en het hiermee gepaarde gaande geweld in de Centraal-Iraakse provincies Ninawa, Tamim en Diyala hebben slechts een zeer beperkte impact op de veiligheidssituatie in Noord-Irak.

Het terreurgeweld in KRI-gebied is veel minder frequent dan elders in Irak. Er vonden de voorbije drie jaar drie grootschalige aanslagen plaats in KRI-gebied, met name in september 2013, in november 2014 en in april 2015. Doelwit van deze aanslagen waren de Koerdische veiligheids- en overheidsdiensten en het Amerikaanse consulaat in Erbil. Bij deze aanslagen vielen een beperkt aantal burgerdoden. Daarnaast vinden er slechts sporadisch kleinschalige en gerichte aanvallen plaats. Deze zeldzame terreurdaden hebben over het algemeen geen burgers als doelwit, maar zijn hoofdzakelijk gericht op overheids- en veiligheidsdiensten. Dit veruiterlijkt zich in de grote vluchtelingenstroom naar Noord-Irak. De influx van meer dan 243.000 Syrische vluchtelingen en meer dan een miljoen IDP's uit Centraal-Irak die het IS-offensief ontvluchten, heeft evenwel geen impact op de veiligheidssituatie in de KRI-regio. Met de komst van de honderdduizenden IDP's in de regio werden de veiligheidsmaatregelen in de KRI-regio echter wel verhoogd. Het aantal checkpoints en de veiligheidscontroles werden opgevoerd uit vrees voor infiltratie van IS-strijders onder Arabische IDP's.

Naast de wederzijdse wrevel omtrent de verdeling van olie- en andere bodemrijksdommen, zet de onduidelijke toekomst van de zogeheten betwiste gebieden de relaties tussen KRI en de Centraal-Iraakse regering op scherp. Dit heeft evenwel nauwelijks een impact op de veiligheid van de Noord-Iraakse burgerbevolking, zeker niet nu de federale regering de Koerdische troepen nodig heeft in het bestrijden van het gewelddadige IS.

Op 25 juli 2015 kwam een einde aan de twee jaar durende wapenstilstand tussen Turkije en de PKK. Sindsdien voert het Turkse leger opnieuw luchtaanvallen uit op PKK-doelwitten in Noord-Irak. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-basissen in het bergachtige en dunbevolkte grensgebied met Turkije. Hierbij worden echter soms ook naburige Koerdische dorpen getroffen, waarbij vooral materiële schade aan landbouwgronden en huizen wordt opgetekend. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse noorden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil en Suleymaniyah thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1 In een eerste en enig middel worde volgende schendingen van rechtsregels en beginselen aangevoerd: schending van artikel 3 van het EVRM, van artikel 1 A lid 2 eerste alinea van de Conventie

van Genève betreffende de status van de vluchtelingen, van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), van artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (verder: vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker verwijst naar de situatie in de provincie Nineva en de stad Mosul.

Verzoeker vervolgt:

“Verwerende partij haalt in haar motivering aan dat men voor de subsidiaire bescherming niet moet kijken naar de situatie in de provincie Nineva maar naar de situatie in het stadje Domiz nabij Duhok in de Iraaks Koerdische regio doordat verzoeker zijn eigen geboortedorp was ontvlucht en enige tijd in Domiz verbleef.

Binnenlandse vestiging in de KAR:

Het is dezerzijds niet bekend of de situatie voor ontheemden met betrekking tot vestiging en reismogelijkheden identiek is voor Irakezen die zich vanuit het buitenland in een andere provincie dan hun provincie van herkomst zouden willen vestigen.

Hoewel terugkeer voor een Koerd naar de KAR naar verwachting eenvoudiger is dan voor iemand uit federaal Irak, zou een ieder die op vrijwillige basis terug wil keren en over identiteitsdocumenten beschikt, zich in theorie in de KAR kunnen vestigen. Op grond van de Iraakse grondwet kan elke Iraakse burger zich in alle provincies van het land, inclusief de provincies die tot de KAR behoren, vestigen, ongeacht zijn etnische of religieuze oriëntatie. Hoewel de KRG derhalve geen juridische rechtvaardiging heeft om ontheemden die zich wensen te vestigen te weigeren, wordt hier in de praktijk anders mee omgegaan.

Een groot deel van de ontheemden is naar de Koerdische regio gevlucht. Minderheden als yezidi's en christenen werden hier ruimhartig opvang geboden. Ook de 250.000 Syrische vluchtelingen, waarvan het merendeel van Koerdische afkomst is, die zich met name in de Koerdische regio bevinden, vonden hier een veilig heenkomen. Dit heeft deels te maken met het feit dat deze groepen door de KRG niet gezien worden als een veiligheidsrisico of een bedreiging van de demografie van de KAR.

De Koerdische veiligheidsdienst Asayish past strenge veiligheidscontroles toe op ontheemden die de KAR willen binnengaan.

Zij die binnengelaten worden dienen over de juiste documentatie te beschikken, omdat zij anders het risico lopen opgepakt te worden voor een veiligheidsonderzoek. Het is voorgekomen dat personen die gearresteerd werden, voor enkele dagen gedurende het onderzoek in bewaring werden gesteld. Er zijn dezerzijds geen berichten bekend van ongeregelde arrestaties of ten tijde van de bewaring.

De situatie voor soennitische Arabieren die zich – al dan niet tijdelijk – willen vestigen in de KAR is aanmerkelijk gecompliceerder. Afgezien van het feit dat zij aan strenge veiligheidscontroles worden onderworpen alvorens toegang te krijgen tot de KAR, is hun toelating tot en verblijf in de KAR minder zeker. De leden van kleinere religieuze minderheden krijgen toelating voor de duur van een jaar, waarna zij deze status kunnen laten verlengen, zonder hierbij al te veel problemen te verwachten. De soennitische Arabieren echter krijgen een kaart waaruit blijkt dat zij toegelaten zijn tot de KAR, maar moeten deze kaart iedere twee weken laten verlengen.

Soennieten die na toelating het gebied van de KAR of de betwiste gebieden verlaten, worden niet een tweede maal toegelaten.

Zo zou de Asayish in Zummar (Ninewa) een lijst met namen, stam en geboortedatum van ruim 500 soennitische Arabieren hebben die naar Syrië gevlucht waren. Deze personen worden nu niet toegelaten om terug te keren naar hun dorpen in de omgeving van Rabia (Ninewa). Het is op basis van de bron onbekend waarom zij naar Syrië gevlucht zijn en niet elders in Irak een (tijdelijke) verblijfplaats gezocht hebben.

Wat betreft de algemene veiligheidssituatie kunnen we meedelen dat :

In de verslagperiode was de situatie, evenals in de vorige verslagperiode, slecht voor burgers die in gebied woonachtig waren waar gestreden werd of waar ISIS de controle had. Zij liepen het risico het slachtoffer te worden van geweld dat door ISIS werd begaan en door het optreden van de Iraakse strijdkrachten (waaronder luchtaanvallen), PMF-strijders en de internationale coalitie tegen ISIS. Daarnaast werden veel burgers getroffen door de secundaire gevolgen van het gewapende conflict, zoals voedseltekort, gebrekkige basisvoorzieningen en beperkte toegang tot medische zorg en onderwijs.

Ondanks dat de terugkeer naar bevrijde gebieden langzaam op gang kwam, nam het totaal aantal binnenlandse ontheemden in de verslagperiode toe. De oorzaken hiervan zijn zowel de onveiligheid vanwege het gewapende conflict als de secundaire gevolgen daarvan, zoals gebrekkige basisvoorzieningen en beperkte toegang tot medische zorg en onderwijs. De leefomstandigheden van veel Irakezen zijn in de verslagperiode niet verbeterd. De basisvoorzieningen konden door de autoriteiten in onvoldoende mate gegarandeerd worden. Deze omstandigheden, maar ook corruptie en werkloosheid hebben tot massale demonstraties geleid in met name Bagdad en de zuidelijke provincies.

We zien dat het aantal geweldsincidenten gestegen zijn.
Wat betreft het terugkeer vanuit binnenlandse ontheemden:

Van het totaal aantal binnenlandse ontheemden keerde slechts een relatief klein aantal terug naar het oorspronkelijke woongebied. Redenen hiervoor zijn divers. Er zijn burgers die de situatie nog te instabiel en onveilig vinden om momenteel terug te keren. Veel mensen zijn bang dat hun woning verwoest of geplunderd zal zijn. De veiligheid wordt ook bedreigd doordat ISIS zowel in huizen als op wegen bommen en mijnen heeft achtergelaten. Het Iraakse leger is onvoldoende getraind en de bommen zijn soms dermate geavanceerd dat zij geen andere mogelijkheid hebben dan de bom tot ontploffing te brengen, waarbij onvermijdelijk materiele schade ontstaat. Maar ook het gebrek aan goede infrastructuur en basisvoorzieningen, zoals elektriciteit, speelt hierbij een rol.”

Verzoeker verwijst naar het standpunt van UNHCR.

“De vraag of een binnenlands vluchtalternatief bestaat in de drie noordelijke provincies onder bestuur van de KRG moet volgens UNHCR zorgvuldig worden beoordeeld van geval tot geval, met inachtneming van in het bijzonder de relevantie- en redelijkheidsanalyse in de UNHCR Eligibility Guidelines.

UNHCR is van mening dat er in geval van vervolging door de KRG-autoriteiten geen binnenlands vluchtalternatief bestaat in de drie provincies van de KRG.

Doordat verzoeker van de provincie Nineva is, moet men voor de subsidiaire bescherming enkel kijken naar de regio Nineva en daarbij komen we tot de besluit dat verzoeker recht heeft op een subsidiaire bescherming gezien aanwezigheid van Daesh.”

2.1.2. Verweerder brengt op 16 augustus 2016 per drager een aanvullende nota bij, de COI Focus “De actuele veiligheids situatie in Noord-Irak dd. 18 mei 2016”.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in 62 van de vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 van het EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Daarnaast biedt artikel 3 van het EVRM een vergelijkbare bescherming als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De bestreden beslissing stelt: *“U haalt aldus in uw relaas over uw verblijf in Domiz geen feiten aan die getuigen van een vervolging omwille van uw ras, nationaliteit, uw politieke of religieuze overtuiging, of het feit dat u zou behoren tot een bepaalde sociale groep. De door u aangehaalde problemen zijn van sociaaleconomische aard en ressorteren aldus niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.”*

Verzoeker voert in het verzoekschrift geen argumenten aan ter weerlegging van voormeld besluit inzake de vluchtelingenstatus. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad overgenomen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds augustus 2014 gedurende een jaar heeft verbleven in Domiz, nabij Dohuk, in Noord-Irak (de Koerdische regio onder controle van de KRG).

Uit de informatie opgenomen in het verzoekschrift blijkt dat UNHCR stelt: *“De vraag of een binnenlands vluchtalternatief bestaat in de drie noordelijke provincies onder bestuur van de KRG moet volgens UNHCR zorgvuldig worden beoordeeld van geval tot geval, met inachtneming van in het bijzonder de relevantie- en redelijkheidsanalyse in de UNHCR Eligibility Guidelines.”* UNHCR sluit aldus niet uit dat de drie noordelijke provincies onder bestuur van de KRG als binnenlands vluchtalternatief kunnen worden aangemerkt.

Verzoeker, die voorheen in Nivewa woonde en verhuisd is naar Domiz, heeft omwille van socio-economische redenen het KRG-gebied verlaten. Het blijkt dat zijn persoonlijke leefsituatie in KRG-gebied niet veel verschilde met deze in Tarjala. Verzoekers profiel kon aldus weldegelijk getoetst worden ten aanzien van Domiz in het KRG-gebied. Uit de uitgebreide motivering in de bestreden beslissing, de landeninformatie in het administratief dossier en deze die door verweerder op 16 augustus 2016 wordt bijgebracht blijkt niet dat de situatie in Noord-Irak beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De motivering inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad tot de zijn gemaakt.

In acht genomen hetgeen voorafgaat toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien september tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS